

ד"ר ישראל שייב פרויד ותורתו

התחשבות שציינו אליהם פרויד ותלמידיו, עשו את האים כעין בית ספרים אשר תוכנו כמסורת. תכונתו הראשונה של בית זה, הנטרא בשם "נשמד", היא זו שצורתו סתומה על עליותיו, המרחקים הם בסחינת אפואקומבנות ורובם של חיי הנפש יתנו שם פאפלה סמייים מעין אדם זר ומעין "בעל הבית" עצמו. תכונה שנית המבחינה את תלמידים ספיקרי הפסיכואנליזה היא המרחבה השוררת שם בעסקי הנפש ב"אני" התנאי.

השקט המרדן השוקר לרוב ב"אני" התודעתי, העולאי, נכנס רק ע"י מלחמת התודעה שם במחנה ת"אני". שם יש המצנחים והמנוצחים, שם רב ה"הלחץ" מעד רצון אחד על משנה, "החיים", "החיות", "החיות" וסופית ועד יסרם הספיק המתבונן להתניול מבטו באפלת ה"בלתי נדע" ומאיתה הכללית הנצחת והנה מתגלה לנוכח עינינו תוכן כל איתו הכית האיום הנטרא "אני".

ס ק ו ס, אהבת המין, והו מרכו כל המהווה בעסקי הנפש. אמנם, שום חוקר עד פרויד לא העלים עינו מדעך הדשק שמבטח החש המינו ב"ן ש א ר כ ו ח ו ת ח נ ש. אך לשגרה את כל כהות הנפש לכוח זה שיתו כסעפים הנגמים היוצאים משרש אחד ואותו השרש הוא התאוח המיניתי, — כלל זה לימדנו רק פרויד לבדו.

זאת ועוד אחרת: היותו דרסנו עד היום לחשיב, כי החוש המיני מתחיל פעלתו ותלוי בלו בתתהות הפסיכולוגי גית בימי ההתבגרות, והנה בא פרויד ולימדנו: חקים הראשונים באמיו של האדם נחקקים בשלש - ארבע השנים הראשונות לחייו, כל כה שיקרה במהלך חייו של האדם לאחר כך חותם הרש" טיב, שקיבל בשנים אלה, יהי סכוע בו. עתה נבין מדוע פרויד בשנת כ'ד י ק ת ו (הדגש "בדיקה", במבין המינפטי שלנו כפי ששיפרשו במשנה בהודאה הרבות בשאלות, יאח חולם את שימת טיפולו של פרויד בחליו) מראה לשאל על זכרונות מימי הילדות.

כאן היא מחפש את המקור והשרש של כל חיי הנפש, גם החלומות הן בדוכם מינו לחקקים המטוטטים מתחתית התודעה עד מימי הילדות. אך גם שאלה זו של זמן סביעת האופי נידונה כבר לכמה פנים והשיטה של "רושומי ילדות" לא הבטיחה מחפכה בעולם המחקר, עיקר חידושו של פרויד

הוא שחיי הילד בשנתיו הראשונים חאלו חס ח י י מ ס כ ו א ל י ג מ כ ח ל ס. מיום הולדו נתון השרש בידי שלמין היצר המיני, וכן אותו היצר המיני אינו סוסס אך עד יום מותו, רק צורות ביטוייו של יצר שלים זה שנות הן וחליות מצול הסמון, מתנאים חיצוניים, מתנאים נסגיים וכו' וכו'. איתו החס הסקשר את האם לילדה ואת חלד לאמן, איתו החס השחר במחלת היגדים חלומות ואסדות, הוא החס חדותי בשנות הבגרות את הכתור, לבחורח האיסקה, הוא החס שיוצר שיתו האפסלה, הוא יוצר תת האסקה, תכרה ומדינה משטח הקוסה.

במובן, שלשם כך מרש היצר המיני בשם אים לא יתחב, לא ע"י החכמת סר המינש והח רעו פרויד להכניס בתר בו את כליות המועפת החיים, אלא להכיר, הוא מראה לדעת, מה היו חסינות שהוציאו את רוב חלומות האלה סכר החיים המיניים, אי שכאמת לא עלה אלא להוציא אותן מתוך החיים המיניים התודעתיים, תשארו יונקים מחיים אלו מתנת לתודעה, זה הכללי: כל אהבה — ותהי זאת אהבת הרים לבניהם אי איס, כא, ותהי זאת אהבת רעים ותהי זאת אהבת אלהם — ביכודה אהבת מין היא, כי סכר והאשית לכל אהבה היא אהבת מין ומטנה חתפתו אחרי גלגלים וחלואות כל אהבת אחרת לסיניהן, כל התחברות אששים, כל יחסים חדיים הן בצורות משפתה הן שבט האמה, הן מדינת הסחרות, הן כיתה דתית, כולם ביסודם אינם אלא התקשרות לסיפוס צרכים מיניים.

היצר המיני המבעי, שהיא אכ לכל, מחפש אויבוקט מחוג ל"אני", נושא של היצר, יש, אמנם, מקרים אשר האני אחרי התנגשויות שנתו עם העולם מחוצה לה, כאון לו האפשרות לספק את צרכי זה, פונה לעצמו ואו תתפתח מחלת רוח הנקראה "נרקומוס" אהבת המין העצבית, אך לרוב ה"אני" יבדשש לו איבוקט מחוצה לו.

אנו עומדים כאן במובן מתקפה הראשונה בחיי האדם, בילדותו, האובייקטים הראשונים של הילד הם הוריו, דחיפה ראשונה לסיפוס המיני יש לו לילד כלפי הוריו.

לא, רק אה ע"י נסיונות וכדיקת יכילוד וזכרונות מימי הילדות ותוח חלומות הגיע פרויד לירי השערת, שלא רק צורך מיני יש כבר לילד, אלא גם צורך ס י נ ג י נ נ ד י כלומר ילד שואת ליחסים מיניים עם אמו וילדה עם אביה.

זויות ווייטשפלד

מחש: והשכה, אינו יכולה לאהוב שם — כחה לי פעם בהשכה לילה בנעופה מראי גית.

בת י"ח באה ללונדון, ברחו במהפגורר מים ברוסית, קררות העיר נמזעה לתוך שדות אופראיטה כחומצה הנמלית את הצבע, נישאה, אולי עולות - הגנ אשכח, אולי חסדרות מסכיב, אולם לא נקשרו החיים, הבעל בילה את הערבים מחוג לבית, לרוב ב"ארבייטערדינג" שבווייטשפילד, באפם מעשה, בלב רוס יבכיסוף למעלה שלא ניתן לו תיסון. היא לא הלכה איתו, לא משכה איתה ואוירה.

"חסרה שם אהדות ואיסון במעשה אשר יעשה ולרוב — רדיפת כבוד בעל-ביתית והתרברבות נכובה".

וכך תמיד נשארה בבית; חיתה את חיייה לעצמה, ועובדה לנפשה ללא ענין רפדתי את דפי היייה האפורים.

שפתי בבית נודעה והצתה לחמות כי אלה כל חיייה, אולם בהצתה לטרדות יום יום ולי, אם בצבץ ועלח, העלבון החשאי של הימים אשר הכויבו ושל המיכות אשר לא נשאה קרי.

שקטה היתה, דמות נקשה, פני יהודים כהים, עינים עקשות, מקשיבות, בתנועת תיה — סדרות לונדון, חדרות הענוטח וחיתור מדעת על כל מלחמת על כל

מרה, לא דיברה הרבה, לא סיפרה מאים, כואי היה למאורע כביר כבעט, אולם יחד עם זאת עורר התנרות משונה, כלתי מסברת לה עצמה.

כאילו אבן כברה ורקתי ליאור חיות, לאיר הנאו, כל שעתיים היה רועך, יהיה צורך לרוק מפעם לפעם פרוטה לתוך השעון למען יתלפח מחדש — ספל לעניים של דרי סביבה זו — ליד האח הפתיחה עם נחלים לחשות, שביעה פתאים: ספור על שמש, בקיץ ובתורף שמש, באביב ובסתיו; על לילות לבנה סמוני כישם של עצים פזרחים, על טרו וקסוף תסחיו והב, וכאילו עינית את דמיונה בכפרי על נסיעה צחלת בענלות לחצנת תיאטרון מרשם הקרוב, על סונצרם כהצבחה.

ישבה דומם, הסתכלה מסשיבה, ורנע נהלח רצונה:

ללח לא רע, דירה אני הוצה להחליף, לו יכלתי לעזוב גם את לונדון האוורה, הייתי דועה לנסוע — אולי אליכס, כל כך הרבה שמש בך, יקוד-אשר לא ידונה.

— אולם מה אדבר? — נפל קולח — שם בעליה עברה האהבה, באה האמנות, ושם גם ימצאני הקץ...

זרקה את המרוטח לשעון, הוסיפה סחמים לאח ונשתחקה.

רבקה ב.

מבין סאליו, שכל זה מתחילת התודעה, וכן שלמין האני, העולאי שרין חלום ואותם המאויים התנאים מרצים סרד זעיר סח ועיר שם בכמיו ומעשי חלם המספיהים איתו לא פעם.

והנה מתחילה התסככות חלם בשאיפתו לאובייקט האהוב שלו פתש סכסול, הסכסול הוא השני מתודו, וכן סכר ה ש נ א ח, שטאה למין השונה הגול, מכאן את אהבו, סאן רגיט כבר לחסכך, הסכסול, בשם: "הסכך, אריפוס".

לפי המיתוס הוגי, ניבאו לזריו, של אריפוס שקוא: יהרג את האב וינחלן באמו, אכיו רעה לארד, ע"י גם נישא ונתגלגלו חכרים, שטש כבונר לביתו, וסכלי רעה התאבה באמו והרג את אכיה, סמיתוס הוה חפש פרויד ומלא בו סרץ בחומת הכליתית, של הנפש, סאן גילה האדם בצורת אמה את מאווייה האכתיים, זה שאריפוס עשה מה שעושה סכלי לדעת מי וסי הם אהובתו ובשלה הנרצה, הוא רק ת ר ס י ת ה"אני" התנאי שרצה לחסות באוסן כחז על "תלי העל" כדי שהתודעה תעבור את התאווה וידי כששלת אגדה סתות זו, מתרשות סאלה משחמש גם ה"אני" התנאי בחלומות כשחרא מוכר בהמטות ובסמלים, אשר בחובם מסתור אינם חשק מתגבב.

והנה מוצא אהר מתלמידיו של פרויד חסךר הבמיו של חשפ ילד זה בספרות העולמית אלא מדי פעם בצורה יתרה נעלמת.

את האגדה על אריפוס בעצמי עובד סאפולס עור בצורה הקרומה.

בתור פיוס, לתיעת, באה סאן שסנת כעשיהו של הכן.

והנה שכספיר, האסלט סקטא, לאמן והורג את דמו, "הורו" בא רס במסוף "אכיו", והנה "דון קארלוס", כאן סנת מרשך מאשר בשכספיר, במסום אפס, באה אמו חורתה, כי הלא אסירה חיל, אהבת האם.

האם כל פרשיות העריות, מתודתו אינו אלא הגבה של התודעה על מאוויים לתיעיפ?

אך עיקר האיותו לא שאב פרויה מהספרות אלא מהחיים, מהסיון, העשיה בבדיקתיו הרבות, וכאן במסרי חולד רוח חלומות, וזכרונות ילדות, פליטת הקולסום או הלשון וכך חתר והתר עד שציע לאותו המסור, שאיפה ליחסים מיניים בימי הילדות.

קשה במקום זה להתכנס ולפרוט את כל התסביכים השונים הקמים לפי פרויה, בנפש הילד כשקד עם תסכך ראשו וה

אהבה ושטאה לחמים זה בוגר, הלה התודעה נמספת ביניהם ומולידה סיבר כים חרשים, איסור ידוע סכוון את האהבה או השטאה לכיוונים אחרים או ניתן להם צורה עולאית-מסודית".

המאויים ינרחים עמק עמק, נצר "אני" כפיל, אמיו של האדם נכבוע בשגים הראשונות, לחייו ע"י יחסיו התודעיים עם הוריו, שגם, לכל הפחות, מצדו של הילד, שאיפית סכסולאית בתחלם, הילד הילך ונדל, ע"י התינד, תודעתו הולכת ומתגברת, ה"אני" העולאי הילך ודחה את המאויים הכלתי מסוריים למרחפים, וכל זה נשכה ורק במקרים יוצאים מהכלל, כגון: סכסול, באים לירי כויכו וגם או — אך בתמנית וסמלים והרכים החוקים, וכך הם גינכים את הגבול.

אך יש ואין התפתחת הילד מתהות כתייל, יש והיחסים המשתפתיים אינם רגילים, הוא לא ירחקו אותם המאויים לתחתית וכוחם יהי פעיל אם גם בצורות שונות, כל ימי חייהם של הילדים, אלה הם סכר הגברותה, ספריוחולי ארוח ככל המינים.

וכסכין, שכאן מוצא לו פרויד פתח פתח לחיפוס למעמקי הנפש, מה שסשח לו ביותר באדם נורמאלי.

ואולם על זה — במאמר הבא.